

श्रीर्व्याघ्रचर्मणीति प्राशस्त्यात् MALLIN. zu KUMĀRAS. 3, 44. प्राशस्त्यं भव-
तः KATHĀS. 17, 167. MADHUS. in Ind. St. 1, 15, 11. KULL. zu M. 10, 28.
Schol. zu KĪTJ. 1, 86.

प्राशास्त्र n. das Amt des Praçāstar gaṇa उद्गात्रादि zu P. 5, 1, 129.
KĪTJ. Çr. 9, 8, 10.

प्राशित (von 2. अष् mit प्र) 1) gegessen AIT. Ba. 7, 26. TS. 2, 6, 8, 7.
KAUÇ. 38. 65. Andere Belege s. u. 2. अष् mit प्र. — 2) n. ein Opfer an die
Manen GĀTĪDH. im ÇKDR.

प्राशितैर् (wie eben) nom. ag. Esser AV. 11, 1, 25. MBh. 12, 13757.
अ० 1231. कृषिः प्राप्य निस्पन्दं प्राशिता शेव निर्बने 2, 1364.

प्राशितव्य (wie eben) adj. zu essen, was man essen kann ÇAT. Br. 2,
6, 1, 33. MBh. 3, 11061 (S. 571).

प्राशित्रं (von प्राशित्) n. KĪC. zu P. 5, 1, 105 (= प्राशिता प्राप्तो ऽस्य).
der zum Essen bestimmte Antheil des Brahman am Havis ÇAT. Br.
1, 7, 4, 8, 9. 18. 2, 5, 3, 10. 6, 1, 33. 11, 4, 1, 11. TS. 2, 6, 8, 7. ÂÇV. Çr. 1, 13.
KĪTJ. Çr. 1, 1, 17. 8, 41. 2, 2, 15. Nir. 12, 14. = प्राशित्रकरण BHĀG. P. 3, 13, 33.

प्राशित्रकरण (प्रा० + कृ०) n. das zur Aufnahme des Prāçitra be-
stimmte Gefäß Z. d. d. m. G. IX, VIII. ÇAT. Br. 1, 3, 1, 6. ÂÇV. GṚH. 4, 3.
KAUÇ. 81. आदर्शकृति णं चमसाकृति वा KĪTJ. Çr. 1, 3, 40. 2, 6, 49.

प्राशित्रिय adj. अ० oxyt. für das Prāçitra ungeeignet TS. 2, 6, 8, 5.

प्राशिन् (von 2. अष् mit प्र) adj. am Ende eines comp. essend: मख-
भाग० HARIV. 14113. वाटवम्बु० 15408. अमृत० R. GORR. 1, 48, 9 (47, 9
SCHL.). subst. Gott 20, 4.

प्राशु (1. प्र + आशु) adj. überaus rasch, — flink, — behend, = लिप्र
NAIGB. 1, 15. उप प्र यन्तु मृतः सुदानव इन्द्रं प्राशुर्भवा सचा RV. 1, 40, 1.
न नूनं ब्रह्मणामृणोः प्राशुनामस्ति मुन्वताम् 8, 32, 16. (कस्तः) प्राशुर्कनने
Nir. 1, 7. — Vgl. ब्राशुक, ब्राशुचित्.

प्राशुर्वह् oder ०वाह् (प्राशु + सह्. साह्) adj. rasche Rosse zügelnd, —
leitend; oder — führend, — habend: प्राशुषाक्रेष वीरः (इन्द्रः) RV. 4, 23,
6. Nach ŚĀJ. schnell überwindend.

प्राशू m. so v. a. पराक्रम Comm. zu TBr. 1, 1, 5, 1. — Vgl. सत्य०.

प्राशुङ्गे (1. प्र + शृङ्ग) adj. VS. Prāt. 3, 103. vorstehende —, vorgebo-
gene Hörner habend VS. 24, 17. TS. 2, 1, 2, 1.

प्राशिक (von प्रश्न) 1) adj. in बहु० (पर्वन्) viele Fragen enthaltend MBh.
13, 22 in der Unterschr. — 2) m. der eine Streitfrage entscheidet,
Schiedsrichter TRIK. 2, 7, 8. H. Ç. 133. MBh. 9, 2336. fg. HARIV. 4336.
4697. 4699. R. 3, 33, 4. MĀLAV. 11, 23. 13, 14.

प्राश्विपुत्र (प्रा० + पुत्र) m. N. pr. eines Lehrers ÇAT. Br. 14, 9, 4, 33.

प्राश्वमेय (1. प्र + अ०) m. ein vorangeschicktes Rossoffer KATHĀS. 45, 27.

प्राश्य (von 2. अष् mit प्र) adj. zu essen TBr. 1, 3, 10, 6. KĪTJ. Çr. 5, 9,
36. R. GORR. 1, 15, 9. — Vgl. चातुष्प्राश्य.

प्राश्ववण s. प्राश्ववण.

प्राश्विष्ठ (von प्रश्विष्ठ) adj. Bez. eines aus der Verschmelzung zweier
kurzer इ entstehenden Svarita AV. Prāt. 3, 56. ÇS. Einl. zu 55. प्रा-
क्विष्ठ v. l.

प्राष्ठ in प्राष्ठवर्ण zur Erkl. von पृश्नि Nir. 10, 39. nach dem Comm.
= प्रास०.

प्रास (von 2. अष् mit प्र) m. 1) Wurf: शम्या० ÂÇV. Çr. 12, 6. SHADV.

Br. 2, 10. KĪTJ. Çr. 15, 9, 12. 24, 6, 5. — 2) das Einstreuen: मालिन्यादि-
प्रासविचित्रित PrātĀPAR. 19, 9, 9. — 3) Wurfspiess P. 3, 3, 19. Sch. AK.
2, 8, 3, 61. H. 785. HALĀJ. 2, 320. IND. 1, 4. MBh. 1, 1169. 4, 1045. नख-
प्रासयोधिन् 6, 693. 15, 621. KATHĀS. 21, 15. 48, 75. प्राश MBh. 3, 11756.
— 4) eine best. Constellation oder ein best. Stand eines Planeten VA-
RĪH. BṚH. S. 20, 2. — 5) N. pr. eines Mannes RĪGA-TAR. 8, 503. 538. 558.

प्रासक (wie eben) m. Würfel H. 486.

प्रासङ्ग (von प्रसङ्ग) m. eine Art Joch AK. 2, 8, 2, 25. H. 757. MBh. 13,
3270. P. 4, 4, 76.

प्रासङ्गिक (wie eben) adj. f. ई 1) aus dem nahen Verkehr mit Etwas
—, aus der Neigung zu Etwas hervorgehend BHĀG. P. 3, 27, 3. — 2) sich
gelegentlich anschliessend, zur Gelegenheit passend, beiläufig, acciden-
tell ÇĀṆK. zu BṚH. ÂR. UP. S. 116. 293. RĪGA-TAR. 5, 67. ŚĀH. D. 76. KULL.
zu M. 1, 57. 3, 66. 8, 43. Schol. zu KĪTJ. Çr. 604, 3 v. u. 605, 3. 614, 5 v.
u. 620, 4 v. u. MAUDH. bei MÜLLER, SL. 335. ०की कथा KATHĀS. 42, 53.
प्रासगिका (sic) कथा: Verz. d. Oxf. H. 8, a, 16.

प्रासङ्गि adj. = प्रासङ्गं वक्ति am Joch ziehend P. 4, 4, 76. AK. 2, 9, 64.
H. 1261.

प्रासर्च 1) m. etwa Wolkenbruch oder ähnl.: नोकार, निहकार. प्रासच
TS. 7, 3, 11, 1. — 2) adj. (f. ई): आपः durch Regengüsse entstandenes
wildes Gewässer TBr. 3, 12, 3, 4.

प्रासन (von 2. अष् mit प्र) n. das Werfen. Wegwerfen, Hinwerfen:
तृण० LĪTJ. 2, 2, 3. शम्या० 10, 19, 5. आकृवनीये KĪTJ. Çr. 2, 6, 51. 12, 1.
16. 16, 1, 19. 22.

प्रासर्पक m. so v. a. प्रसर्पक ÂPAST. beim Schol. zu KĪTJ. Çr. 704, 13.
Schol. 802, 8. 1047, 5.

प्रासृक् (von सह् mit प्र) f. Gewalt: प्रासृक्स्पतिः Indra RV. 10, 74, 6.
AIT. Ba. 3, 22. instr. gewaltsam: अये सहस्रमा भर द्युमत्यं प्रासृका रयिम्
RV. 5, 23, 1. 8, 46, 20. इन्द्रो यज्ञवेशसे कृता प्रासृका सोममपिबत् TS. 2,
5, 2, 1. इन्द्राणी देवी प्रासृका ददाना TBr. 2, 4, 2, 7 (vgl. प्रासृक). PANĀV.
Ba. 7, 3, 6. 24, 14, 18. — Vgl. प्रसभम्, प्रसृक् und प्रसृह u. सह् mit प्र.

प्रासृक् (wie eben) 1) m. Gewalt, Kraft ÇAT. Br. 11, 7, 2, 1. — 2) f. आ
N. einer Gattin Indra's, aus प्रासृक्स्पति und Stellen wie TBr. 2, 4, 3.
7 abgeleitet. AIT. Ba. 3, 22.

प्रासाद (von सद् mit प्र) m. P. 6, 3, 122. Vārt. 2. Vop. 26, 170. 1) ein
erhöhter Platz zum Sitzen oder Zuschauen: आकृवनीयमभितो दिनु प्रा-
सादान्विमिन्वति ÇĀṆK. Çr. 16, 18, 13. गोऽश्वाष्ट्रयानप्रासादप्रस्तरेषु कोटि-
षु च । आसीत गुरुणा सार्धम् M. 2, 204. — 2) ein auf hohem Fundament
ruhendes Gebäude, zu dem man vermittelt Treppen hinaufsteigt;
Tempel; Palast AK. 2, 2, 9. H. 993. an. 3, 336. fg. MĀH. d. 36. HALĀJ. 2,
138. ADDB. Br. in Ind. St. 1, 40. कर्मप्रासादसंकुला R. 1, 3, 9. VARĀH. BṚH.
S. 53, 19. 31. प्रासादाङ्गन RĪGA-TAR. 4, 102. 190. PANĀT. 10, 8. 256, 8.
Inscr. in Journ. of the Am. Or. S. 6, 512, Çl. 3. गिरिपृष्ठं समारुह्य प्रा-
सादे वा रक्षतः । — मन्त्रयेत् Spr. 833. सेयं भूमी परिश्रान्ता शेते प्रासाद-
शायिनी (in Palästen zu schlafen gewohnt) MBh. 1, 5908. ०वासिन् भूमिवा-
सिन् (auf ebener Erde d. i. in einem auf ebener Erde stehenden Hause woh-
nend) MAHĀBHĪSHJA S. 324. ०गत N. 13, 24. ०स्थ 21, 6. 22, 5. सूच. 1, 112,
2. 113, 20. Spr. 1307. प्रासादस्येव (प्राकारस्येव Spr. 2465) कारकः (पात्यु-